

Quoque mage offundunt sese, nova copia major
 Suppetit, ac diti profluit ex animo,
 Numquam ostensa prius, numquam prius auribus hausta,
 Se blande & cupidis sensibus insinuat.
 Non mi adeo obtusum pectus ferus Adria, durum
 Non adeo ingenium mi dedit Illyria,
 Hunc modice ut mirer. Proh quæ in miracula sese
 Vertit! quas formas accipit, ac species!
 Omnes ille vices, atque omnes callidus artes
 Et scit, & arbitrio versat, agitque suo.
 Nunc rapido tonat ore: alto de vertice montis
 Raucifono torrens murmure præcipitans
 Inter saxa videtur, & hac trahere undique, & illac
 Cum stabulis pecudes, cumque satis nemora.
 Nunc placide loquitur; leni velut agmina Ganges,
 Ganges extremis finibus adveniens
 Æthiopum, Ægyptumque humectans flumine Nilus
 Labitur, ac placido gurgite sternit aquas.
 Quid cum idem exultans lascivit? ceu vitreus fons
 Nativa rupis profilit e latebra
 Suave sonans, pronoque volutus vertice præbet
 Solamen gelidos dulce siti latices;
 Inclusus domini aridulo vel divitis horto
 Florum æstu in medio germina hiulca rigat,
 Puniceamque rosam, violasque, & mollem hyacinthum,
 Nympharumque decus lilia Hamadriadum.
 Quid dicam ut Thuscæ purissima lumina linguæ,
 Omnigenisque lepor mirus inest numeris?
 Quid dicam ut cunctis sua lecta vocabula rebus,
 Grandia magnificis, tenuiaque exiguis;
 Quæque suo ut fulgent apte perfusa colore,
 Quæque ut nativo lumine amicta placent?
 At quamquam eloquium formas ita verset in omnes,
 Iudicio & linguæ fræna diserta regat,